

Josep-Ramon Olivé, baríton

Nascut a Barcelona, va rebre la Medalla d'Or de la Guildhall School of Music & Drama de Londres el 2017, així com el primer premi i el premi del públic del Handel Singing Competition el 2015 i el segon premi del Concurso Permanente de Juventudes Musicales de España el 2011. També va ser nominat Oxford Lieder Young Artist el 2015, va formar part del projecte Le Jardin des Voix de William Christie i Les Arts Florissants el 2017 i l'any passat fou seleccionat ECHO Rising Star.

Començà els estudis de violoncel, piano i cant a l'Escolania de Montserrat i posteriorment a l'Escola de Música de Barcelona. Estudià direcció coral i cant clàssic a l'Escola Superior de Música de Catalunya i continuà la seva formació vocal a la Guildhall School de Londres amb el professor Rudolf Piernay. Ha participat en classes magistrals de Graham Johnson, Gerald Finley, Kurt Widmer, Josep Bros, Luigi Alva i Teresa Berganza, entre d'altres.

Josep-Ramon Olivé ha col·laborat amb Le Concert des Nations, Les Arts Florissants, Hespérion XXI, Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, London Handel Orchestra i Orchestra of the Age of Enlightenment actuant a sales de concerts i teatres prestigiosos, com el Palau de la Música Catalana, Teatre Nacional de Catalunya, Concertgebouw d'Amsterdam, Elbphilharmonie d'Hamburg, Gran Teatre del Liceu, Kölner Philharmonie, Philharmonie de Paris, Konzerthaus de Viena, Wigmore Hall i Barbican Hall de Londres i Sala de Concerts Txaikovski de Moscou, i sota la batuta de grans directors, com Jordi Savall, William Christie, Kazushi Ono, Sigiswald Kujken, Laurence Cummings, Josep Pons i Víctor Pablo Pérez.

Ha actuat en produccions d'òpera de Mozart, Gounod, Britten, Janáček, Bernstein, Handel, Monteverdi, Purcell, Wolf-Ferrari i Martinů; també ha interpretat diversos oratoris de Brahms, Fauré, Duruflé, Orff, Mozart, Handel i Bach; i finalment, en el vessant del lied ha cantat cicles de Brahms, Mahler, Schubert, Schumann, Ravel, Fauré i Beethoven, entre d'altres.

De la seva activitat els últims anys destaquen l'estrena d'obres dels compositors Salvador Brotons (*Cantata de Randa*), Josep Vila i Casañas (*Veni Creator Spiritus*), Albert Guinovart (*Rèquiem*), Johan Duijck (*Dixit Dominus*), Raquel García-Tomás (*Chansons trouvées*), Laurence Osborn (*Narkissus*) i Alberto García-Demestres (*Leclipsi*), així com el debut al Gran Teatre del Liceu i al Festival Castell de Peralada i la inauguració del LIFE Victoria 2018 en un recital amb el pianista Malcolm Martineau.

Ian Tindale, piano

El pianista britànic ha actuat a Londres, per tot el Regne Unit i a Europa. Els seus compromisos recents inclouen recitals de cant al Festival Oxford Lieder, Festival de Buxton i Festival Petworth, i ha actuat amb Ailish Tynan, Christopher Purves, Susan Bullock, Robert Murray, Gemma Summerfield, Soraya Mafi, Anna Harvey i Nicky Spence.

Després dels seus estudis al Selwyn College de la Universitat de Cambridge i al Royal College of Music de Londres, va ser guardonat amb el Premi al Pianista del Concurs de Cant de la Fundació Wigmore Hall/Kohn l'any 2017, i ha rebut premis d'acompanyament als Premis Kathleen Ferrier, Concurs Musical de la Royal Overseas League i Premi Gerald Moore. Forma part del programa de Joves Artistes Britten-Pears i del programa Samling Artist. Els seus concerts recents més destacats inclouen actuacions al Samling Showcase al Wigmore Hall els anys 2016 i 2017, un recital al Leeds Lieder Festival amb el tenor Nick Pritchard i col·laboracions amb la soprano Harriet Burns, l'Albion Quartet i el flautista Adam Walker en una sèrie de concerts al Festival Ryedale. www.iantindale.com

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

B 700-2019

Josep-Ramon Olivé, baríton

Cicle ECHO Rising Stars

Dijous, 04.04.19 – 20 h

Petit Palau

Programa

Josep-Ramon Olivé, baríton
Ian Tindale, piano

I

Erich Wolfgang Korngold (1897-1957)

Lieder des Abschieds, op. 14

1. Sterbelied
2. Dies eine kann mein Sehnen nimmer fassen
3. Mond, so gehst du wieder auf
4. Gefaßter Abschied

Franz Schubert (1797-1828)

Lieder

Ganymed, D. 544
An mein Herz, D. 860
Heimliches Lieben, D. 922
Die Götter Griechenlands, D. 677
Du bist die Ruh, D. 776
Auf der Bruck, D. 853

II

Raquel García-Tomás (1984)

Chansons trouvées – estrena

Obra d’encàrrec de l’Auditori de Barcelona,
Fundació Orfeó Català-Palau de la Música
Catalana i European Concert Hall
Organisation (ECHO)

Gustav Mahler (1860-1911)

Lieder eines fahrenden Gesellen

1. Wenn mein Schatz Hochzeit macht
2. Ging heut morgen übers Feld
3. Ich hab’ ein glühend Messer
4. Die zwei blauen Augen von meinem Schatz

Richard Strauss (1864-1949)

Lieder

Morgen, op. 27/4
Heimliche Aufforderung, op. 27/3
Die Nacht, op. 10/3
Wie sollten wir geheim sie halten, op. 19/4

Durada aproximada del concert: 75 minuts – Durada de la pausa: 15 minuts

Concert presentat per: Auditori de Barcelona i Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana

Catalunya Música enregistra aquest concert. Per tornar-lo a escoltar, consulteu la programació a www.catmusica.cat

“[...] *Esfera o ventre, germà, miris on miris*
veuràs la rodona
d’un sol desig
i dues meitats:
el foc que encén l’amor
i l’amor que fa ombra.
Feble i indefens,
àngel, què m’amagues?
Oh aquesta mà morta
tan plena de monedes! [...]”

Màrius Sampere – El bon lladre
Subllum, 2000

Natura i emocions

Nen prodigi, autor de *Die tote Statd* (1920), òpera que ha passat al repertori com una estranya joia per a un compositor de lirisme i qualitat irrefutables, Erich Wolfgang Korngold (Brno, 1897) va saber recollir l’herència germànica en la seva millor expressió, és a dir, assimilant les influències de Wagner, Strauss o Mahler, però amb un segell propi personal i inconfusible. Un mèrit que transmet aquest opus 14, la melodia emotiva i crepuscular de la qual condueix l’enamorat i el seu record per l’estimada durant quatre *lieder*, ideals per a les prestacions d’un baríton líric.

De l’amor pur de *Ganymed*, plasmat en una naturalesa idealitzada i metafòrica, passant pel cor palpitant d’*An mein Herz* i aquest piano rítmic tan schubertià. Aquest bloc és un florilegi dels estats d’ànim amorosos, dels quals l’autor del *Winterreise* va ser un mestre absolut. Schubert no només va saber radiografiar les emocions del protagonista, va saber igualar el missatge expressiu i narratiu des d’una escriptura pianística que pinta i recrea cada lied com si es tractés d’un fotograma cinematogràfic. La tímidesa encoberta de *Heimliches Lieben* es mostra alliberada gràcies a la dolça melodia des del teclat, així com l’extrema serenitat de cort espiritual de *Du bist die Ruh* contrasta amb l’amor tallant i la seva freda negativa d’un un piano que canta a mort en *Du liebst mich nicht*. Finalment el cant efervescent, sense treva d’*Auf der Bruck* mostra l’enamorat errant en una carrera cap a l’oblit de l’estimada. Un desig impossible com revela el ritme frenètic del lied que el conduirà als límits de l’abisme.

La peça que porta per títol *Chansons trouvées*, composta per Raquel García-Tomás (Barcelona, 1984), s’estrena en aquest recital a escala nacional. És un suggeridor treball musical que s’endinsa en la sonoritat de la veu i les seves fluctuacions amb un miratge pianístic d’inspiració impressionista. El solista canta una espècie de *vocalise* passant per diversos estats de lirisme, impetuositat o dolçor, com si es tractés d’un trobador del segle XXI. L’ús expressiu de l’emissió, la recerca de la musicalitat dels fonemes i un cert to misteriós i evocador porten l’oient a un món entre oníric i sinestèsic ple de textures.

Les *Cançons del company errant* (1884-1885) de Mahler suposen un dels cims compositius de l’autor del *Das lied von der Erde*. En poc menys de vint minuts Mahler sacseja l’oient amb la bellesa narcòtica de la desesperació amorosa, amb sofrent profunditat existencial, i avançant, com en el cas d’*Ich hab’ ein glühend Messer*, el que podria ser un tema del futur *Wozzeck* d’Alban Berg. Música que acabarà sent etiquetada com a *Entartete Musik* (música degenerada) per l’ignominiós govern de l’Alemanya Nazi.

Els *Lieder* de Richard Strauss es poden considerar la quinta essència de l’últim romanticisme musical, i un exemple paradigmàtic en seria *Morgen*, amb aquest sentiment extàtic serè i atemporal. En canvi, la força del desig i la vida esclaten a *Heimliche Aufforderung* en tota la seva nocturna traïdoria. Amb *Die Nacht* l’ambient fosc i màgic de la nit semblen voler també robar l’estimada, mentre que a l’expansiu *Wie sollten wir geheim sie halten*, gaudim d’un *allegro vivace* en què la felicitat exuberant del triomf de l’amor acaba amb un conclusiu acord ple de vida.

Jordi Maddaleno, crític d’òpera